

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbanovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobkyne **M. L.**, bytom K., zastúpenej **JUDr. I. V.**, advokátom, so sídlom advokátskej kancelárie F., proti žalovanému **Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-135/PK-2007 zo dňa 8. októbra 2007 o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č.k. 2S 328/07-75 zo dňa 24. marca 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S 328/07-75 zo dňa 24. marca 2010 **potvrďuje**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania a zrušenia rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky, č.p.: KM-135/PK-2007 zo dňa 8. októbra 2007, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobkyne a potvrdil prvostupňové rozhodnutie – personálny rozkaz MV SR č. 284 zo dňa 20. júla 2007, na základe ktorého bola žalobkyňa podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“) prepustená zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru

SR. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnej žalobkyni ich náhradu nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu, podľa ktorého z ustanovení § 48 ods. 3 písm. g/, h/, a n/ zákona č. 73/1998 Z.z. v tom čase v platnom znení, jednoznačne vyplývajú základné povinnosti žalobkyne ako policajta. Podľa krajského súdu žalobkyňa marila objektívne prešetrenie dopravnej nehody tým, že sa odmietla podrobiť dychovej skúške a odberu krvi na zistenie alkoholu v krvi, čo bolo dôvodom prepustenia žalobkyne zo služobného pomeru. Okolnosti samotného naplnenia skutkovej podstaty konania žalobkyne, ktoré bolo kvalifikované, ako v príkrom rozpore s obsahom služobnej prísahy a služobnými povinnosťami policajta, boli aj podľa krajského súdu jednoznačne preukázané. Takto potom krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup správneho orgánu bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom, a preto žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa jeho zmeny v podobe, že Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobe v celom rozsahu vyhovie, dôvodiac tým, že krajský súd nedostatočne zistil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil. Uviedla, že postupom krajského súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom a krajský súd nevykonal ňou navrhnuté dôkazy.

K otázke vedenia vozidla v čase nehody žalobkyňa uviedla, že z výsledkov priestupkového konania vyplýva, že neexistuje žiadny svedok, ktorý by potvrdil, že žalobkyňa osobné motorové vozidlo v čase dopravnej nehody riadila, ako sa z vozidla dostala a či v čase nehody bol vo vozidle ešte niekto iný. Rovnako neexistuje ani iný dôkaz preukazujúci túto skutočnosť. Z vykonaného objasňovania priestupku je možné určite konštatovať len, že k dopravnej nehode došlo. Zo svedeckých výpovedí nie je možné stanoviť ani či žalobkyňa v čase dopravnej nehody bola vôbec vo vozidle. Uvedené je možné len vyvodzovať zo skutočnosti, že žalobkyňa bola ošetrovaná v zdravotníckom zariadení, pričom na priebeh dopravnej nehody si nepamätá, vzhľadom na otras mozgu, ktorý utrpela. Na základe takto získaných skutočností nemožno podľa názoru žalobkyne vysloviť jednoznačný záver, tak ako je tento uvedený v odôvodnení rozsudku krajského súdu.

Ďalej uviedla, že poznanie nehodového deja a identifikácia osoby vodiča motorového vozidla v čase nehody sú nevyhnutné aj pre posúdenie jej prípadnej disciplinárnej zodpovednosti vedúcej k jej prepusteniu zo služobného pomeru. Dôvodom jej prepustenia bolo, že napriek tomu, že nepochybne bola vodičkou motorového vozidla, marila objektívne prešetrenie dopravnej nehody tým, že sa odmietla podrobiť dychovej skúške a odberu krvi na zistenie alkoholu v krvi. Prezumpcia vedenia motorového vozidla žalobkyňou bola teda predpokladom pre vyvodenie jej disciplinárnej zodpovednosti, a preto konajúci správny súd v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia o prepustení

zo služobného pomeru nemôže ignorovať skutočnosti vyvracajúce nepochybné tvrdenie o tom, že viedla vozidlo v čase nehody.

Taktiež namietala, že správny orgán vydal rozhodnutie po uplynutí lehoty stanovenej zákonom z dôvodu existencie dvoch personálnych rozkazov jedného vydaného 20. júla 2007, teda pred uplynutím dvojmesačnej prekluzívnej lehoty, ktorý však nebol podpísaný ministrom vnútra SR a druhého datovaného 27. júla 2007, teda po uplynutí dvojmesačnej prekluzívnej lehoty, ktorý bol podpísaný vlastnoručne ministrom vnútra. Žalobkyňa má za to, že krajský súd sa s existenciou dvoch personálnych rozkazov nijak nevysporiadal. V postupe krajského súdu vidí ústavne neakceptovateľný zásah do jej práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. 1. ÚS 241/07) ale aj Európskeho súdu pre ľudské práva (García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999) všeobecný súd nemusí dať síce odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia musí primeraným a ústavne konformným spôsobom reagovať. Odpoveď súdu musí byť zrejma, jasná a zrozumiteľná nielen súdu ale aj účastníkovi konania, keďže súd rozhoduje o jeho právnej veci. Podľa právneho názoru žalobkyne v dôsledku toho, že krajský súd v napadnutom rozsudku žiadnym spôsobom nereagoval na túto právnu argumentáciu žalobkyne a nevysporiadal sa s ňou v odôvodnení napadnutého rozsudku odňal žalobkyni možnosť konať pred súdom, čo napĺňa odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ OSP a v konečnom dôsledku to predstavuje aj zásah do jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Žalobkyňa uvedené žalobné dôvody podrobne popisuje na strane 4 a 5 svojho odvolania proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 2S 328/07-75 z 24. marca 2010.

Žalobkyňa ďalej namietala, že na pojednávaní konajúcom na krajskom súde predložila osobne sudcom senátu na nahliadnutie zväzok listinných dôkazov: 69 strán kópií listín z personálneho spisu č.p. SPC-379/1-2007, ktoré žalobkyni vyhotovil 30. júla 2007 pplk. Mgr. R. R., ale krajský súd sa v napadnutom rozsudku obmedzil iba na prevzatie tvrdení žalovaného správneho orgánu ohľadom vyhotovenia personálneho rozkazu bez toho, aby tieto tvrdenia boli dôkazmi preukázané. Na druhej strane žalobkyňou predložené dôkazy (najmä personálny rozkaz zo dňa 27. júla 2007 podpísaný ministrom vnútra) nielenže v odôvodnení rozsudku náležite nevyhodnotil, ale v podstate ani nevykonal. V dôsledku nevysporiadania sa so žalobkyňou predloženým dôkazom, ktorý mohol mať zásadný vplyv na zákonnosť preskúmaného správneho rozhodnutia, keďže preukazoval zánik práva na prepustenie žalobkyne zo služobného pomeru, je napadnutý rozsudok podľa žalobkyne nezákonný (§ 157 ods. 2 OSP).

Pokiaľ ide o vlastné dôvody prepustenia žalobkyne zo služobného pomeru, tu žalobkyňa zotrúva na žalobných dôvodoch a v záujme hospodárnosti ich pre potreby odvolacieho súdu nebude opakovať.

Na základe vyššie uvedených skutočností žalobkyňa navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu v Bratislave sp.zn. 2S 328/07 z 24. marca 2010 zmenil tak, že rozhodnutie ministra vnútra SR zo dňa 8. októbra 2007, č. p. KM-135/PK-2007 a personálny rozkaz ministra vnútra SR zo dňa 27. júla 2007, číslo 284 zrušil a vec vrátil žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie. Alternatívne navrhuje, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 2 OSP zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Uviedla, že v prípade úspechu si bude uplatňovať náhradu trov konania.

Žalovaný nesúhlasiac s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobkyne, navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné vyhovieť.

V správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Predpokladom vzniku služobného pomeru policajta je zloženie služobnej prísahy, v ktorej je subsumovaný sľub čestnosti, statočnosti, disciplinovanosti ako aj ochrany bezpečnosti a verejného poriadku (§ 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z.).

Služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených (§ 47 zákona č. 73/1998 Z.z.).

Podľa § 48 ods. 3 písm. g/, h/ a n/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajt je povinný:

- g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,
- h) dodržiavať služobnú disciplínu,
- n) plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právnych predpisov.

Podľa § 238 ods. 1 až 4 zákona č. 73/1998 Z. z., za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci, a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Náležitosti rozhodnutia sú upravené v ustanovení § 241 ods. 1 až 4 zákona č. 73/1998 Z.z..

Najvyšší súd z administratívneho spisu zistil, že napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobkyne a súčasne potvrdil personálny rozkaz MV SR č. 284, zo dňa 20. júla 2007, ktorým bola žalobkyňa podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. prepustená zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že po dopravnej nehode sa žalobkyňa bezdôvodne odmietla podrobiť dychovej skúške na zistenie alkoholu v krvi prístrojom a taktiež odberu vyšetrenia krvi v NsP Š. K. v Michalovciach službukonajúcej funkcionárke ORPZ v Michalovciach JUDr. pplk. K. za prítomnosti hliadky OOPZ Michalovciach v zložení nstržm. J. a nstržm. R., čím zvlášť hrubým spôsobom porušila služobnú prísahu.

Úlohou najvyššieho súdu v konaní bolo posúdiť, či správny orgán postupoval v súlade so zákonom, a či konaním žalobkyne boli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. z hľadiska závažnosti možného negatívneho vplyvu v služobnom pomere.

Podľa § 189 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z.z. (v znení účinnom do 31. decembra 2007) sa služobný pomer končí aj prepustením.

Podmienkami prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. sú jednak 1/ porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, a jednak 2/ jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že obe tieto podmienky boli splnené, pričom k takémuto záveru dospel na základe výsledkov dokazovania v administratívnom konaní, bolo potrebné s takýmto názorom krajského súdu súhlasiť.

K námietke žalobkyne, k vedeniu vozidla v čase nehody a jej prítomnosti vo vozidle v čase nehody najvyšší súd chce žalobkyňu upozorniť, že rozhodujúca pre prepustenie žalobkyne zo služobného pomeru bola tá skutočnosť, že sa žalobkyňa bezdôvodne odmietla podrobiť dychovej skúške na zistenie alkoholu v krvi prístrojom a taktiež odberu vyšetrenia krvi v NsP Š. K. v Michalovciach službukonajúcej funkcionárke ORPZ v Michalovciach JUDr. pplk. K. za prítomnosti hliadky OOPZ Michalovciach v zložení nstržm. J. a nstržm. R., čím zvlášť hrubým spôsobom porušila služobnú prísahu.

Služobná prísaha nie je príslubom limitovaným na čas výkonu služby. Požadované vlastnosti (čestnosť, statočnosť, disciplína a pripravenosť vynaložiť svoje sily na ochranu verejného poriadku a majetku občanov) sú základnými predpokladmi k výkonu služby v Policajnom zbore. Príslušník, ktorý tieto vlastnosti nemá a mimo služby sa prejavuje v rozpore s nimi, hrubo poškodzuje dôveryhodnosť Policajného zboru (ďalej aj „PZ“).

Treba tiež poukázať v zhode so žalovaným, že podľa bodu I. rozkazu žalovaného č. 6/1997 o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov PZ časti a/ ods. 11 bolo všetkým policajtom, a to bez ohľadu na tú skutočnosť, či boli vodičmi motorového vozidla, alebo iba spolujazdcami, prípadne chodcami alebo cyklistami uložené nemariť objektívne prešetrenie dopravnej nehody, ktorej boli účastníkmi, najmä odchodom z miesta nehody pred príchodom policajtov prešetrujúcich nehodu, s výnimkou nevyhnutných prípadov (poskytnutie pomoci zraneným osobám, nevyhnutnosť vlastného ošetrenia v zdravotníckom zariadení a pod.), alebo bezdôvodným odmietnutím povinnosti podrobiť sa vyšetreniu na zistenie požitia alkoholu alebo omamnej a psychotropnej látky. S touto povinnosťou bola žalobkyňa oboznámená.

Podľa najvyššieho súdu, ak by žalobkyňa nevedla motorové vozidlo a dokonca sa nenachádzala v čase nehody v motorovom vozidle, tak by nemala dôvod odmietnuť sa podrobiť úkonom potrebným k zisteniu, či nie je pod vplyvom alkoholických nápojov. Z administratívneho spisu jednoznačne taktiež vyplýva, že žalobkyňa bola ošetrovaná na mieste dopravnej nehody RZP a následne prevezená do nemocnice na vyšetrenia. Z lekárskeho správ je jednoznačne preukázané, že v bodoch o pôvode a spôsobe zranenia je uvedené, že havarovala v osobnom aute. Žalobkyňa ani raz neuviedla a nevysvetlila, prečo sa nachádzala na danom mieste inak ako účastníčka danej dopravnej nehody. Taktiež jej tvrdenie, v ktorom uvádza, že vzhľadom na otras mozgu, ktorý utrpela si na priebeh dopravnej nehody nepamätá ale v zapätí uvádza, že motorové vozidlo neriadila, najvyšší súd považuje za zavádzajúce, odporujúce si a ničím nepodložené.

Najvyšší súd si nemohol nevšimnúť, že žalobkyňa si zamieňa disciplinárne konanie s konaním personálnym. Najvyšší súd poznamenáva v zhode so žalovaným, že uvedené konania sú samostatným konaním na sebe nezávislým.

Ďalším z dôvodov odvolania žalobkyne, bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z pohľadu dodržania zákonnej lehoty na rozhodnutie o prepustení policajta

podľa § 192 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. (účinnom do 31. decembra 2007). Žalobkyňa poukazuje na existenciu dvoch personálnych rozkazov, jedného vydaného 20. júla 2007, pred uplynutím dvojmesačnej subjektívnej lehoty a druhého datovaného 27. júla 2007, po uplynutí dvojmesačnej subjektívnej lehoty.

Vychádzajúc z pripojeného spisového materiálu, je podľa názoru najvyššieho súdu zrejmé, že personálny rozkaz minister vnútra podpísal 20. júla 2007, o čom svedčí pripojený originál personálneho rozkazu, ktorý je súčasťou predmetného spisu. Poukaz na fotokópiu personálneho rozkazu s dátumom 27. júla 2007, ktorým disponuje iba žalobkyňa, považuje najvyšší súd za irelevantný. Z administratívneho spisu je tiež zrejmé, že dňa 21. júla 2007 bol žalobkyni doručený odpis personálneho rozkazu o prepustení č. 284 zo dňa 20. júla 2007, vyhotovený ako výtlačok č. 11, čo potvrdila aj samotná žalobkyňa.

K námietke žalobkyne, že odpis personálneho rozkazu, ktorý jej bol doručený, nebol podpísaný ministrom vnútra, najvyšší súd v zhode s právnym názorom žalovaného poukazuje na ustanovenie § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z.. Poukaz žalovaného, že ak sa jedná o ostatné výtlačky personálneho rozkazu, prípadne rozhodnutia o podanom rozklade, kde uvádza, že sa vyhotovujú ako odpisy s doložkou „v.r.“ a podpis Ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „SR“) a doložkou „za správnosť:“, kde sa podpisuje príslušný pracovník žalovaného, ktorý odpis vyhotovil považuje najvyšší súd v súlade so zákonom č. 73/1998 Z.z. a nie je možné takto doručený personálny rozkaz považovať za nulitný akt.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. (účinnom do 31. decembra 2007) policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 192 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. (účinnom do 31. decembra 2007) o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d/ až g/ možno rozhodnúť len do dvoch mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť.

Z ustanovenia § 3 zákona č. 73/1998 Z.z. nesporne vyplýva, že rozhodovacia právomoc vo veciach podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. patrí ministrovi vnútra SR. Minister vnútra SR je preto v danej veci „nadriadeným“, nakoľko jedine v jeho právomoci je žalobkyňu zo služobného pomeru prepustiť. V zmysle doteraz ustálenej judikatúry - právny názor vyslovený v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. 7 Sž 152/00, 4Sž 117/03, 6 Sž 69/95, 6 Sž 13/01, 6 Sž 127/03 - až po doručení návrhu na prepustenie policajta zo služobného pomeru, vrátane dôkazného materiálu preukazujúceho policajtovi porušenie služobnej prísahy, alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom za súčasného splnenia druhej zákonnej podmienky,

že jeho ponechanie by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, začína ministromi vnútra SR plynúť zákonom stanovená dvojmesačná subjektívna lehota na prijatie rozhodnutia o prepustení.

Podľa obsahu pripojeného spisového materiálu dôvod prepustenia žalobkyne bol, že dňa 24. mája 2007 žalobkyňa bezdôvodne odmietla podrobiť sa dychovej skúške na zistenie alkoholu v krvi prístrojom a taktiež odberu vyšetrenia krvi v NsP Š. K. v Michalovciach službukonajúcej funkcionárke ORPZ v Michalovciach JUDr. pplk. K. za prítomnosti hliadky OOPZ Michalovciach v zložení nstržm. J. a nstržm. R., čím zvlášť hrubým spôsobom porušila služobnú prísahu, a preto ak minister vnútra rozhodol dňa 20. júla 2007 o prepustení žalobkyne zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z., rozhodnutie vydal v zákonom stanovenej dvojmesačnej subjektívnej lehote, pričom v tejto lehote rozhodnutie bolo aj žalobkyni doručené (21. júla 2007).

Najvyšší súd poukazuje i na to, že v danej veci rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu bolo vydané a doručené v zákonom stanovenej subjektívnej lehote aj pri rozšírenom výklade pojmu „nadriadený“ v ustanovení § 192 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. v znení účinnom do 31. decembra 2007 (t.č. ods. 5), ktorý výklad zaujal Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí vo veci sp. zn. 8Sžo/163/2009.

K námietke žalobkyne, že došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, tým, že krajský súd sa nevysporiadal s existenciou dvoch personálnych rozkazov vo svojom rozhodnutí najvyšší súd poukazuje na stranu 6. rozhodnutia 2S 328/07 krajského súdu, kde k námietke žalobkyne k prekludovanej dvojmesačnej subjektívnej lehote na jej prepustenie zo služobného pomeru uviedol, že predmetný personálny rozkaz podpísal minister vnútra dňa 20. júla 2007 o čom svedčí originál výtlaku, ktorý minister vnútra SR podpísal osobne. Uvedený originál personálneho rozkazu ministra vnútra SR je súčasťou súdneho spisu. Podľa najvyššieho súdu táto odpoveď postačuje na zhora uvedenú otázku žalobkyne.

Najvyšší súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

Najvyšší súd nepovažuje danú námietku za podstatne významnú, pre skutkový a právny základ pre vydanie rozhodnutia a tak podľa najvyššieho súdu nedošlo ani k porušeniu jej základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri bližšie napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. č. IV. ÚS 112/05).

K námietke predloženia a hodnotenia dôkazov najvyšší súd uvádza, že hodnotenie dôkazov patrí do pôsobnosti správnych orgánov. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutí a postupu správnych orgánov posudzuje, či správne orgány hodnotili dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z.).

Najvyšší súd dospel k záveru, že správny orgán pri hodnotení dôkazov vo veci žalobkyne postupoval podľa tzv. zásady voľného hodnotenia dôkazov. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný správny orgán uviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie a akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodol (§ 241 ods. 2 a 3 zákona č. 73/1998 Z.z.).

Najvyšší súd tiež poukazuje, že žalobkyňa žiada najvyšší súd aby vydal rozsudok, kde zruší personálny rozkaz ministra vnútra SR zo dňa 27. júla 2007, ktorý je právne irelevantný vzhľadom na priložený originál personálneho rozkazu ministra vnútra SR zo dňa 20. júla 2007.

K ostatným námietkam žalobkyne uvedených v odvolacom návrhu sa najvyšší súd plne stotožňuje s právnym názorom krajského súdu vysloveným v rozhodnutí č.k. 2 S 328/07-75 (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), považujúc námietky žalobkyne vo vzťahu k preskúmanej veci za právne irelevantné.

Podľa názoru najvyššieho súdu boli v danom prípade naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. (účinnom do 31. decembra 2007), pretože žalobkyňa ním zvlášť hrubým spôsobom porušila služobnú prísahu a služobné povinnosti tak, že jej ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Záverom najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že zákon č. 73/1998 Z.z. poskytol vybraným skupinám štátnych zamestnancov a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, než má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje Zákonník práce. Preto najvyšší súd považuje za prirodzené, že na druhej strane kladie zákon vyššie podmienky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie, nekompromisne sankcionuje. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony (Zákonník práce) vo vzťahu k plneniu služobných povinností.

Najvyšší súd na tomto mieste dáva tiež do pozornosti, že služobný pomer policajta vznikajúci mocenským aktom služobného funkcionára (rozhodnutím o prijatí) je svojou povahou právnym pomerom štátnozamestnaneckým – verejnoprávnym a po celú dobu svojho priebehu sa výrazne odlišuje od pracovného pomeru, ktorý je naopak pomerom súkromnoprávnym a účastníci ktorého majú rovnaké postavenie. Služobný pomer sa od pracovnoprávného pomeru výrazne odlišuje aj spôsobmi svojho skončenia – služobný

pomer policajta sa tiež končí mocenským aktom – rozhodnutím o prepustení policajta zo služobného pomeru zo zákonom stanovených dôvodov.

Najvyšší súd, tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ako aj žalovaného, zhodne s názorom krajského súdu nevzhladol ich nezákonnosť; tieto aj podľa názoru najvyššieho súdu sú náležité a podrobne odôvodené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené, považoval námietky žalobkyne smerujúce proti rozsudku prvostupňového súdu za nedôvodné, také ktoré nemôžu ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP s poukazom na dôvody napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave, ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobkyni nepriznal ich náhradu, pretože nebola v tomto konaní úspešná a žalovanému z dôvodu, že podľa zákona na ich náhradu nemá zákonný nárok.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 19. mája 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth